

Editorial

Česko-bulharské vztahy v mezioborové perspektivě

Oblasti česko-bulharských vztahů se v éře socialismu sice dostávalo pozornosti, ta byla ale daná hlavně tehdejší politickou situací. Je tedy sporné, nakolik si toto téma tehdejší výzkumníci volili svobodně a na základě vlastních badatelských zájmů. Je třeba říci i to, že ani výsledky tehdejších výzkumů nebylo možné publikovat v celé šíři, aniž by se výzkumník dostal do konfliktu s tehdejšími politickými autoritami. To je možné doložit i tím, že po roce 1989 došlo v souvislosti s pádem železné opony k náhlému propadu zájmu o tuto oblast a problematiku. Jde o logický obrat; čeští vědci a studenti se odvrátili od jihovýchodu Evropy a přesměrovali svůj zájem na desítky let zapovězený Západ. Po uplynutí určité doby se však zájem o Balkán stal opět jednou z důležitých oblastí výzkumu tuzemských badatelů. Došlo k jakémusi znovuobjevení Balkánu, které již v dnešní době vyplývá ze skutečného a vlastního zájmu, čemuž odpovídá i kvalita a relevance dosažených výsledků.

Druhé letošní číslo časopisu *Studia Ethnologica Pragensia* (11, 2, 2020) je věnováno tématu česko-bulharských vztahů. Abychom mohli poskytnout prostor i příspěvkům, které tím či oním způsobem překračují hranice etnologického či antropologického diskurzu, rozhodli jsme se záběr čísla rozšířit o mezioborovou perspektivu. Je však třeba uvést, že toto rozhodnutí pramení ze snahy o naplnění základního požadavku každého antropologického výzkumu, totiž přistupovat ke zvolenému předmětu zájmu holisticky. Texty, s nimiž se můžete seznámit na následujících stránkách, jsou z hlediska tématu velmi různorodé: od krajanských skupin v Bulharsku, přes českou obec Vojvodovo či dílo Borise Jocova, až po městské legendy; rozmanité jsou rovněž použité přístupy a perspektivy; všem je ovšem společný zájem jejich autorek a autorů o Bulharsko, respektive vazby mezi Bulharskem a českými zeměmi.

Tereza Lančová — Kiril Christov